

Margrete Auken tager sig af de andre tre forslag, fordi vi betragter det som værende i to dele.

Det, som har været gældende for ministre hidtil, har været en ekstremt gammeldags ordning, næsten byggende på tjenestemandsprincippet, hvor en minister fik en løn, og gik ministeren af, så fik ministeren et vederlag efterfølgende i en periode og derefter pension, i virkeligheden på samme måde som tjenestemændene.

Så det er et gammelt system, som under alle omstændigheder burde afvikles, og det har vi peget på flere gange, og vi har foreslået, at man skulle indføre den ordning, som vi kender i dag hos borgmestre. Og det siger sig selv, at hvis man indfører en sådan ordning, så er det også naturligt at se på selve lønnen i den her forbindelse, også det eftervederlag, man får, når man går af som minister. Og det er det, som det her forslag så gør.

I den her forbindelse vil jeg også gøre nogle generelle betragtninger omkring det med høje lønninger:

Når vi giver mennesker høj løn, er det så, fordi der er efterspørgsel på arbejdskraft? Ja, det er det nogle steder i den private sektor. Er der mangel på arbejdskraft, så er man nødt til at sætte lønnen op. Det kan være en begrundelse. Det kan også være, fordi der er et særligt ansvar forbundet med jobbet; så siger vi også, at så skal man have mere i løn. Så er der også nogle, der siger, at nogle skal have mere i løn, fordi de mennesker, de er over, måske får mere i løn, og at man ikke kan have, at f.eks. en departementschef får mere i løn end en minister.

Og så siger man også i nogle tilfælde, at man ikke kan besidde en værdighed, hvis man ikke får en høj nok løn. Det synspunkt deler jeg overhovedet ikke. Altså ens værdighed, den agtelse, man skal knyttes til, er fuldstændig uafhængig af ens løn. Så det kan ikke gå.

Derimod kan det være rimeligt at se det i forhold til, hvordan man aflønner andre steder i samfundet, hvordan man gør det i det private erhvervsliv, hvordan man gør det hos embedsmændene, og ud fra de betragtninger kan man sige, at så er det rimeligt, at ministre får en højere løn, specielt sammenholdt med, at de også skal pensioneres på en måde, som svarer til det, som er i den offentlige sektor og i det private erhvervsliv, hvis man selv har forsikret sig.

Så det er ud fra de betragtninger, vi støtter grundtankegangen i det, der ligger i forslaget.

Der er dog ét element, som jeg ikke vil undlade at påpege, og det er spørgsmålet om ministres forskellige aflønninger:

Vi kender allerede i dag, at statsministeren og udenrigsministeren får en højere aflønning end andre ministre. Det er der vel en historisk tradition for, måske også fordi statsministeren er den første minister. Jeg ved ikke, hvorfor udenrigsministeren får en højere aflønning, men han var vel i gamle dage den næstfineste minister, så der ligger en tradition i den forbindelse. Finansministeren skal også have mere i løn, og hvis man siger, at de mennesker, der har magt, også skal have mere i løn, fordi de har så meget magt og ansvar, jamen så er det klart, at så skal finansministeren også have mere end en almindelig ministerløns. Han skal sådan set have dobbelt løn måske, men vi synes, at 110 pct. så er rimeligt.

Derimod er der ét område, hvor vi klart vil sige, at hvis vi havde været opmærksomme på det, så havde vi i hvert fald helt klart sagt fra i tide, hvis vi skulle have sagt fra i tide, og det er, at ministre, der er partiledere, også skal have 110 pct. af andre ministres aflønning. Det er ikke noget, man kan argumentere for sagligt set. Man kan argumentere for, at der er ministre, der qua deres ministerpost skulle have det. Og derfor må vi sige, at denne bestemmelse her ikke svarer til det, som er rimeligt i forhold til det, ministre skal aflønnes i forhold til, så det håber jeg man finder en anden løsning på end det, der ligger i forslaget her. Det er ikke noget, som kan bære i forhold til den helhed, som er i lovforslaget.

Margrete Auken (SF):

Som det turde være fremgået, er vi i SF enige – vi er jo også medforslagsstillere – i selve hovedprincippet for vederlaget. Det ville nok være svært at finde et tidspunkt, hvor det ikke gav spektakel. Der har været tilløb nogle gange, og straks var jo altså først og fremmest Ekstra Bladet der. Og selv om vi så sagde: Jamen vi får da ikke lige så meget som jer, så sagde man, at det kom overhovedet ikke sagen ved. Og dér har vi så i tidens løb haft fornøjelse af at underholde os med journalisterne om deres lønninger, og det syntes de altid var irrelevant, og det er det selvfølgelig også. Men det er fair nok, at den her lønstigning kommer ind, og det støtter vi.

Vi er også meget godt tilfredse med, at eftervederlaget er blevet bedre. Vi har set kolleger, som virkelig er kommet i klemme. Og dette, at